

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: P. B.**, zast. Mgr. Davidem Štůlou, advokátem se sídlem Praha 6, Českomalínská 516/27, proti žalovanému : Úřad průmyslového vlastnictví se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13.9.2008, č.j. O – 346552,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13.9.2008, č.j. O – 346552, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.640- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Davida Štůly, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslové vlastnictví (dále jen ÚPV) ze dne 11.7.2007 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky sp. zn. O-346552 ve znění „STAROČESKÉ TRDLO“, a prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a tvrdil, že se žalovaný nevyjádřil k jedinému z důvodů pro podání rozkladu ze dne 10.8.2007 a tyto důvody nijak nezohlednil. Z rozhodnutí žalovaného není patrné, jak došel k některým skutkovým závěrům ani to, proč neprovedl navržené důkazy, když sám žalobci vytýká neprokázání některých skutečností.

Konkrétně žalobce tvrdil, že z napadeného rozhodnutí není patrné, na základě jakých důkazů či obecně známých skutečností žalovaný došel k závěru o tom, že přihlašované označení postrádá pro nárokované výrobky rozlišovací způsobilost, neboť napadené rozhodnutí žádné podklady, které by k tomuto závěru směřovaly, neobsahuje.

Žalobce zdůraznil, že v průběhu správního řízení opakovaně uváděl, že spojení „Staročeská specialita trdlo“ již není užíváno. Společnost BAFF s.r.o., která jej užívala a byla namítajícím, uzavřela s žalobcem dohodu, ve které se zavázala toto označení nadále neužívat. Žádná jiná označení, která by používala slovo „trdlo“ dle jeho informací neexistují. Další žalovaným uváděná označení vždy obsahují slovo „trdelník“, čímž však žalovaný nemůže doložit či odůvodnit druhovost označení „trdlo“. Ve správním řízení žalobce opakovaně dokládal význam slov „trdlo“ a „trdelník“ a to zejména vyjádřením Ústavu pro jazyk český AV ČR (dále jen Ústav), který dospěl k závěru, že význam slov „trdlo“ a „trdelník“ je totožný a „trdlo“ je zdruhovělý název trdelníku. Podle názoru žalobce žalovaný i správní orgán I. stupně řešili otázku odbornou a pokud nesouhlasili se stanoviskem Ústavu a předloženou odbornou literaturou, měl tuto otázku řešit znalec, neboť nejde o otázku právní, ale věcnou-odbornou. Nezákonnost žalovaného rozhodnutí tedy spočívá mimo jiné v tom, že žalovaný dospěl k závěru o druhovosti přihlašovaného označení, aniž tento svůj závěr doložil jakýmkoliv důkazy.

Důkazy předložené žalobcem, nasvědčující opaku, nebyly žalovaným zhodnoceny, žalovaný se s nimi nevypořádal a ani neuvedl, proč k nim nepřihlédl. Žalovaný zpochybnil žalobcem navržené důkazy, kdy uvedl, že daňová přiznání neprokazují za tržbu jakých výrobků byla daň uhrazena, nájemní smlouvy se týkají pouze pronájmu prodejních stánků a že z fotografií nelze seznat, v jakém rozsahu jsou k přihlašovatelovi a jeho výrobkům. K tomu žalobce konstatoval, že daňová přiznání skutečně neprokazují za tržbu jakých výrobků byla daň uhrazena, má však za to, že tuto skutečnost nelze prokázat žádným písemným dokumentem, nicméně z daňových přiznání je zřejmé, jaký byl příjem žalobce. K tomu žalobce poukázal na svá podání, v nichž uvedl, že žádné jiné výrobky neprodával a tudíž neměl žádný jiný příjem, kromě prodeje trdelníků pod označením staročeské trdlo. Čím se žalobce zabýval mohli dosvědčit navržení bývalí pracovníci, kteří by dosvědčili, že jediným předmětem podnikání žalobce byl právě prodej trdelníků. U nájemních smluv žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalovaného, že by tyto prokazovaly pouze pronájem prodejních stánků. Podle žalobce předložené nájemní smlouvy výslovně uvádějí, že žalobce bude v pronajatých stáncích prodávat „Staročeské trdlo“. Posuzování těchto důkazů žalovaným tedy bylo v rozporu s jejich obsahem. K tomu žalobce zdůraznil, že opakovaně navrhoval výsledky svědků. Tito svědci - bývalí pracovníci žalobce - by vypověděli k otázkám, zda a kdy pracovali pro žalobce, zda prodávali trdelníky pod označením „Staročeské trdlo“ a jak vypadaly stánky v době jejich působení, tj. zda fotografie předložené žalobcem odpovídají skutečnosti a jde o stánky žalobce. Přes opakované návrhy na výsledky svědků se žalovaný tímto návrhem nezabýval, pouze správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že „nedostatek nelze překonat ani navrženými výsledky svědků, neboť Úřad v tomto případě požaduje důkazy v písemné formě a pokud není možné doložit výši prodeje předmětných výrobků, tak by bylo např. možno doložit reference z nezávislých zdrojů se silnou důkazní hodnotou, což se v tomto případě nestalo“. Přestože žalobce tento postup v rozkladu napadl, neboť absolutně nemá oporu v zákoně, žalovaný se jako odvolací orgán k němu nijak nevyjádřil a s touto námitkou se nevypořádal. K tomu žalobce poukázal na ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochranných známkách) s tím, že pro řízení před ÚPV platí správní řád, nestanoví-li tento zákon jinak. Dále konstatoval, že přihláška ochranné známky byla podána dne 14.5.2004 za účinnosti správního řádu z roku 1967 (zákon č. 71/1967 Sb., správní řád). Z jeho ustanovení § 32 odst. 1 vyplývá povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný

stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 34 odst. 1, 2 téhož zákona, kde se uvádí mimo jiné, že v dokazování je možné použít všech prostředků jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Důkazy jsou zejména výslech svědků, znalecké posudky listiny a ohledání. Dále poukázal žalobce na ustanovení § 46 správního řádu z roku 1967 o náležitostech rozhodnutí, které musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Podle žalobce žalovaný ani správní orgán I. stupně při rozhodování o přihlášce o ochranné známky nejednali v souladu se zákonem o ochranných známkách a zejména správním řádem, neprovedli navrhované důkazy k prokázání způsobilosti přihlašovaného označení k zápisu do rejstříku ochranných známek a své rozhodnutí vydali na základě závěrů, které nejsou podloženy žádnými důkazy, respektive z odůvodnění není patrné, jak k těmto závěrům správní orgány došly. Správní orgán I. stupně ani žalovaný, jako odvolací orgán, se nevypořádali s argumenty žalobce ani s návrhy žalobce na provedení dokazování, přičemž na ně vůbec nereagovali, podle žalobce je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl, že „přídavné jméno staročeský vypovídá o tom, že výrobek takto označený bude vyroben dle staročeské receptury.“ přijal závěry prvostupňového orgánu, aniž by se jakkoliv vyjádřil nebo vypořádal s námitkami žalobce v rozkladu. Podle žalobce Úřad nezkoumal recepturu žalobcem používanou a k tomuto závěru nemohl dojít ani paušálně, neboť trdelník je původem moravskoslovenský výrobek a nikoliv český či staročeský. Závěr o staročeské receptuře je tedy pouze domněnkou, která nebyla ničím doložena.

Žalovaný rovněž nezohlednil, že jde o přihlášku kombinované ochranné známky uvedené specifickým druhem písma a ztvárněním trdelníku, nezohlednil celkové vyznění přihlašované označení. Ve všech rozhodnutích v této věci se správní orgány obou stupňů vyjadřovaly pouze k jednotlivých prvkům z nichž se označení skládá.

Žalobce dále namítal, že v jiných případech rozhodoval ÚPV jinak, neboť ochranné známky s podobnou strukturou zaregistroval. K tomu poukázal na konkrétní rozhodnutí a věci kterých se týkala.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, popsal průběh správního řízení a jeho jednotlivé fáze s tím, že v novém řízení byla v první stupni posléze přihláška kombinované ochranné známky ve znění „Staročeské trdlo“ zamítnuta podle § 4 písm. b), c) a d) zákona o ochranných známkách, neboť takové označení je ze zápisu do rejstříku ochranných známek vyloučeno. V rozkladu proti tomuto rozhodnutí žalobce předložil různé další doklady např. kopie příznání k dani z příjmu fyzické osoby, v doplnění k rozkladu pak ještě dvě fotografie stánků opatřených přihlašovaným označením. K tomu žalovaný poukázal na podmínku překonání zápisné nezpůsobilosti podle § 5 citovaného zákona s tím, že překonat zápisnou nezpůsobilost je možné jen důkazem, že toliko přihlašovatel uvedené označení užíval a to takovým způsobem a v takové míře rozsahu, že získalo rozlišovací způsobilost pro něj, tj., že si průměrný spotřebitel takto označený výrobek spojí s osobou přihlašovatele. Žalobcem předložené důkazy svědčily následujícím skutečností:

na jednotlivých tradičních či jednorázových akcích byly umístěny stánky s prodejem pečiva, označovaného jako „Staročeské trdlo“, přičemž z dokladů, předložených žalobcem, bylo zjištěno, že mimo něj na obdobných akcích prodávala pečivo nazvané jako „trdlo“ či „staročeská specialita trdlo“ nejméně společnost BAFF s.r.o.. Přihlašovatel vykazoval v letech 2003-2006 nějaké příjmy, které přihlásil ke zdanění a byl nabídnut důkaz svědeckými

výpověďmi zaměstnanců přihlašovatele, že ti na stáncích prodávali pečivo pod názvem „Staročeské trdlo“. Právě existenci důkazů, že rovněž společnost BAFF s.r.o. prodávala na jednorázových či tradičních akcích trdlo stánkovým prodejem vedlo žalovaného k nálezu, že přihlašované označení nezískalo rozlišovací způsobilost jen a výhradně pro výrobky přihlašovatele. Základní premisou v daném případě je, že bylo na žalobci, aby prokázal, že se uvedené označení vžilo pro něj a nikoliv aby Úřad žalobci prokázal, že tomuto tak nebylo, a to již proto, že v zásadě nelze vést důkaz o neexistenci čehokoliv.

Jakkoliv žalobce uváděl, že spojení „Staročeská specialita trdlo“ již není užíváno a Úřad o tom ani nevyžadoval důkaz, ani tato okolnost nenapomohla získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení pro žalobce, neboť slovo „trdlo“, ať už v důsledku činnosti žalobce či bez jeho přičinění se stalo slovem druhovým, označujícím druh pečiva. Před podáním přihlášky ochranné známky bylo slovo trdlo užíváno víc než jedním subjektem a ani k datu podaného písemného vyjádření k žalobě nic nenasvědčuje, že by ono slovo u spotřebitelské veřejnosti označovalo pečivo produkované výhradně žalobcem. Z předložených důkazů je zjevné, že pokud žalobce uvedené pečivo prodával, žádný z důkazů nenasvědčoval tomu, že onen výrobek uvádí na trh pouze on sám. K tomu žalovaný poukázal na kopii článku z elektronického archivu Mladé fronty dnes, kde dne 20.10.2002 R. J. v článku „Jak jsem si řádně vychutnal Křivoklát“ (dále jen článek) píše o stánku, kde se prodávalo „Staročeské trdlo“ a to bez toho, aby byl v článku uveden výrobce či prodejce tohoto pečiva.

Dále žalovaný konstatoval, že existence rozlišovací způsobilosti není neměnnou veličinou, ale skutečností, která se časem může měnit a zákon o ochranných známkách na tuto eventualitu pamatuje a dokonce umožňuje zrušit ochrannou známku, pokud v důsledku činnosti či nečinnosti jejího vlastníka může dodatečně vést ke klamání veřejnosti. Skutečnost, že v aktuální době je přihlašovatel jediným producentem pečiva trdlo neznámá, že uvedené označení pro jeho výrobky již získalo rozlišovací způsobilost. Posudku znalce nebylo třeba, neboť z důkazů předložených namítajícím i přihlašovatelem jednoznačně vyplynulo, že slovo trdlo bylo užíváno pro označení pečiva a to nejméně dvěma producenty, když u některých užití (článek) nebylo možné vůbec určit zdroj takového výrobku. Pokud žalobce namítal, že se v rozhodnutí nevypořádal s přídavným jménem „staročeský“, pak žalovaný poukázal na svůj názor v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Pokud žalobce poukazoval na důkazy, které ve věci předložil a které podle jeho názoru měly prokázat, že to byl on, kdo uváděl na trh pečivo pod přihlašovaným označením, pak podle žalovaného z důkazů vyplývá, že žalobce uváděl na trh pečivo pod označení staročeské trdlo a současně, že žalobce dosahoval určitých výdělků. Pokud nebyl proveden výslech navrhovaného svědka, bylo k tomu tak z důvodu, že svědci podle avíza přihlašovatele měli prokazovat to, co již bylo nesporné, totiž, že žalobce jako přihlašovatel ochranné známky již v období před podáním přihlášky ochranné známky, ale i po tomto datu, na příležitostných akcích prodával stánkovým prodejem výrobky pod přihlašovaným označením. Mimoto však žalobce předložil důkaz o existenci výrobku na trhu, jehož producenta z dokladu nelze zjistit, a namítající předložil doklady, z nichž jednoznačně vyplývá, že na trhu bude prodáváno „staročeské trdlo“ bez uvedení zdroje výrobku, a dále, že společnost BAFF s.r.o. uváděla na trh ve Vlašimi v roce 2004 výrobek „trdlo“ či na trhu na Staroměstském náměstí v témže roce „staročeskou specialitu-trdlo“. K tomu žalovaný poukázal na to, že rozsah dokazování určuje správní orgán tak, aby zjistil úplně a přesně skutečný stav věci a že předložené důkazy vyhodnotil ve všech souvislostech, ačkoliv byla důkazní povinnost ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách na přihlašovatele. Z předložených ani navržených důkazů nebylo možné zjistit, že žalobce překonal zápisnou nezpůsobilost druhového označení tím, že by toto označení získalo rozlišovací způsobilost pro jeho výrobky. Žalované rozhodnutí vyšlo ze zjištění, že slovo trdlo označuje druh pečiva pocházejícího z více než jednoho zdroje, slovo staročeský označuje (pravdivě), že receptura je

stará a česká (příčemž správní orgán nezjišťuje nuance mezi staročeskou a jinou recepturou k výrově trdel, pokud by zjistil, že receptura je jiná než staročeská, musel by uvedené označení zamítnout z důvodu klamavosti) a že žalobce neunesl důkazní břemeno, že by uvedené označení získalo rozlišovací způsobilost výhradně pro jeho výrobky.

Žalovaný na to uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žádal, aby soud žalobu zamítl.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce rozvedl své žalobní body. Uvedl, že označení „Staročeské trdlo“ logicky a pochopitelně uvedl i do nájemních smluv a nemůže to tedy znamenat, že se jedná o druhové označení. Společnost BAFF s.r.o. používala označení „staročeská specialita-trdlo“ v rozporu s právy žalobce a velmi krátkodobě, ihned po podání žaloby na zdržení se užívání tohoto označení přestala užívat označení „trdlo“ a nahradila ho slovem „trdelník“, následně byl uzavřen smír, kdy se BAFF zavázala označení trdlo vůbec neužívat. Žalobce zdůraznil, že žalovaný na jednu stranu ve svém podání uvádí, že nevyžadoval důkaz o neužívání označení „Staročeská specialita trdlo“, jelikož takový důkaz nelze předložit, na druhou stranu vycházel ze stavu jakoby toto označení bylo i nadále užíváno společností BAFF. Pokud žalovaný z článku dovozuje, že jde o druhové označení pečiva, je takový závěr zcela absurdní, neboť neprokazuje, že by staročeské trdlo prodával někdo jiný než žalobce. V daném případě (Křivoklánsko 2002) šlo skutečně o stánek žalobce a z tohoto důvodu žalobce tento důkaz přiložil k přihlášce ochranné známky. Nesmyslnost argumentace žalovaného je podle žalobce zřejmá např. z porovnání s jinými ochrannými známkami-pokud by novinář napsal, že se „ve stánku prodávala Coca-Cola“, aniž by uvedl, kdo byl výrobcem či prodejcem tohoto nápoje, evidentně by to neznamenal zánik rozlišovací způsobilosti označení Coca-Cola.

Soud rozhodoval ve věci podle § 51 odst. 1 s.r.s, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při přezkoumání soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle ustanovení § 4 písm. b), c), d) zákona o ochranných známkách v rozhodném znění se do rejstříku nezapíše označení, které nemá rozlišovací způsobilost (b), které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které slouží v obchodě k určení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo k označení jiných jejích vlastností (c), které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, jež se staly obvyklými v běžném jazyce nebo v poctivých obchodních zvyklostech (d).

Podle ustanovení § 5 téhož zákona označení uvedené v § 4 písm. b) až d) může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost.

Podle ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona není-li přihlašované označení způsobilé zápisu podle § 4 nebo § 6, Úřad přihlášku zamítne. Není-li přihlašované označení způsobilé

zápisu do rejstříku jen pro část výrobků či služeb, Úřad přihlášku zamítne v tomto rozsahu. Údaje o rozhodnutí o zamítnutí přihlášky Úřad zveřejní ve Věstníku.

Podle ustanovení § 45 odst. 1 téhož zákona nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád z roku 2004) řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Podle ustanovení § 34 zákona č. 71/1967 Sb. správní řád (dále jen správní řád z roku 1967) k dokazování je možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Důkazy jsou zejména výslechy svědků, znalecké posudky, listiny a ohledání. Účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Provádění důkazů přísluší správnímu orgánu. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z úřední činnosti není třeba dokazovat.

Podle ustanovení § 21 odst. 1 téhož zákona správní orgán nařídí ústní jednání, vyžaduje-li to povaha věci, zejména přispěje-li se tím k jejímu objasnění, nebo stanoví-li to zvláštní právní předpis. Má-li být při ústním jednání provedeno ohledání, koná se ústní jednání zpravidla na místě ohledání.

Podle ustanovení § 32 odst. 1, 2 téhož zákona správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení (odst. 1). Podkladem pro rozhodnutí jsou zejména podání, návrhy a vyjádření účastníků řízení, důkazy, čestná prohlášení, jakož i skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán..

Podle ustanovení § 3 odst. 1, 2, 4 téhož zákona správní orgány postupují v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Jsou povinny chránit zájmy státu a společnosti, práva a zájmy občanů a organizací a důsledně vyžadovat plnění jejich povinností (odst. 1). Správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Občanům a organizacím musí správní orgány poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu (odst. 2). Rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností (odst. 4).

Žalobce v podané žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z něj není patrné, jak žalovaný k některým skutkovým závěrům došel. Zejména není patrné na základě jakých důkazů, či obecně známých skutečností došel k závěru, že předmětné označení bude v obchodním styku veřejnosti chápáno jako specificky nazvaný druh pečiva, což vyplývá z porovnání jiných označení užívaných v obchodním styku pro tento druh zboží jako např. trdelník, staročeská specialita trdlo či staroměstský trdelník, užívaný při prodeji stejných výrobků jinými podnikatelskými subjekty a že z toho důvodu postrádá přihlašovaná označení rozlišovací způsobilost. K tomu žalobce poukázal na to, že spojení staročeská specialita trdlo již není užíváno společností BAFF s.r.o., dále, že žalovaný nemůže doložit či odůvodnit druhovost označení trdlo, neboť dalším žalovaným uváděná označení vždy obsahují slovo trdelník. K tomu žalobce poukázal na svá stanoviska v předchozím řízení dokládající význam slov trdlo a trdelník, zejména vyjádření Ústavu, a tvrdil, že pokud žalovaný nesouhlasil s předloženou odbornou literaturou a stanoviskem Ústavu, měl tuto otázku řešit znalec, neboť jde o otázku věcnou - odbornou.

Dále žalobce brojil proti závěru žalovaného o tom, že „přídavné jméno staročeský vypovídá o tom, že výrobek takto označený bude vyroben podle staročeské receptury...“ a konstatoval k tomu, že v této věci žalovaný přijal závěry prvostupňového orgánu aniž by se vyjádřil nebo vypořádal s námitkami žalobce v rozkladu. Žalovaný nezkoumal žalobcovu recepturu, k tomuto závěru nemůže dojít ani paušálně, neboť trdelník je původem moravsko-slovenský výrobek. Závěr žalovaného o staročeské receptuře je tedy pouze domněnkou, která nebyla doložena.

Žalovaný zároveň nezohlednil, že se jedná o přihlášku kombinované ochranné známky a nezohlednil její celkové vyznění.

K tomu z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplynulo, že přihláška kombinované ochranné známky byla žalobcem podána dne 14.5.2004, zveřejněna dne 15.12.2004. Rozhodnutím předsedy ÚPV ve věci rozkladu, podaného 25.11.2005 namítajícím společností BAFF s.r.o. Vláším proti rozhodnutí Úřadu ze dne 21.10.2005 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlašovaného kombinovaného označení žalobce do rejstříku ochranných známek, bylo prvoinstanční rozhodnutí podle § 59 odst. 3 správního řádu z roku 1967 zrušeno a věc vrácena orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Tímto novým rozhodnutím pak bylo prvoinstanční rozhodnutí v nyní projednávané věci ze dne 11.7.2007, kterým byla žalobcová přihláška kombinované ochranné známky ve znění staročeské trdlo zamítnuta. Rozklad žalobce byl žalobou napadeným rozhodnutím zamítnut a prvoinstanční správní rozhodnutí o vyloučení přihlašovaného označení ze zápisu do rejstříku ochranných známek podle § 4 písm. b), c), d) zákona o ochranných známkách potvrzeno s tím, že je přihlašované označení ve vztahu k výrobkům ve třídě 30 bez rozlišovací způsobilosti. Správními orgány k tomu bylo zjištěno, že přihlašované označení je tvořeno dvěma slovními graficky ozdobně upravenými prvky, mezi které je vložen obrázek pečiva zvaného trdlo či trdelník, přičemž slovo trdlo je vžitým označením tradičního cukrárenského výrobku označovaného v odborné literatuře jako trdelník. Jedná se tedy nářečně o pečivo navinuté při úpravě na trdlo, na kterém se pekly trdelníky. Z toho podle správních orgánů obou stupňů vyplývá nutnost se zabývat zápisnou způsobilostí přihlašovaného označení, přičemž je vždy vycházet ze základní funkce ochranné známky, tedy zda se jedná o označení dostatečně způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby ve vztahu ke konkrétním výrobkům a službám, pro které je přihlášeno. Žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatoval, že předmětné označení bude v obchodním styku veřejností chápáno jako specificky nazvaný druh pečiva, což vyplývá z porovnání jiných označení užívaných v obchodním styku pro tento druh zboží jako např. trdelník, staročeská specialita trdlo či staroměstský trdelník užívaný při

prodeji stejných výrobků jinými podnikatelskými subjekty. Podle žalovaného je tak nepochybné, že přihlašované označení postrádá pro nárokové výrobky rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, respektive je tvořeno údaji obvyklými v běžném jazyce podle § 4 písm. d) téhož zákona a je ve smyslu § 4 písm. c) zákona označením druhovým, neboť při jeho objednávání, nákupu či prodeji se veřejnost nebude přednostně zajímat, kdo je původcem takto označeného zboží, ale bude se zajímat o chuťové, vizuální a jiné vlastnosti. Jedná se tak o označení sloužící v obchodě k určení druhu, jenž je tvořeno údaji obvyklými v běžném jazyce a postrádá tudíž rozlišovací způsobilost. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen ESD) ve věci C-191/01 „Doublemint“, podle kterého pro odmítnutí stačí již potencionální možnost, že označení nebo údaje mohou být vnímány jako popisné a to i v případě, že budou popisné pouze v jednom z několika možných významů. Žalovaný k tomu konstatoval, že taková možnost v nyní projednávané věci existuje. Přihlašované kombinované označení obsahuje kromě slovních prvků pouze obrázek pečiva-trdelníku či trdla, proto bylo zhodnoceno ve vztahu k výrobkům ve třídě 30 bez rozlišovací způsobilosti nesplňující zákonné požadavky uvedené v § 4 písm. b), c), d) zákona o ochranných známkách.

Z podkladů správního řízení žalovaný zmínil sdělení Ústavu, které žalobce v průběhu správního řízení předložil, a podle kterého je trdelník nářečně pečivo navinuté při úpravě na trdlo. Na trdle se pekly trdelníky, trdlo má mimo jiné význam jako nástroj, palička, kterou se něco tře, rozmělnuje, řidčeji palička, tlouk: mák se tře trdlem. U A. J. se objevuje trdlo též ve významu váleček na mandlování. Z dalších příbuzných slov pak žalovaný při posouzení věci vybral slovo trdlovec, označující vysoký dort ve tvaru sukovatého kmene připraveného z jemného litého těsta pečeného na otáčejícím se válci. Žalovaný přezkoumal i listinné důkazy předložené namítajícím (společnost BAFF s.r.o.) a sice kopii publikace „Chut'ový místopis“ M. Ú.-T., nakladatelství Dina, Praha 1997, která se týká české, moravské a slovenské lidové stravy plné receptů a kde se na str. 140 a 141 autorka zmiňuje o trdelnících, jako starodávném pečení na rožni. Jednalo se o slavnostní pečivo na moravsko-slovenském pomezí, hlavně v masopustu, o svatbách a také křtinách s tím, že trdelníky se zadělávaly z dobrého kynutého těsta asi jako vánočky, pečou se navinuté na válci, jímž se otáčí nad otevřeným ohněm z bukového dřeva. K tomu žalovaný poukázal na nevydané paměti pedagoga J. Ú., podle kterého býval na rožni jako na ose dřevěný válec, na ten se namotávalo těsto a peklo se nad řezavým uhlím. Tento válec se jmenoval trdlo. Dále žalovaný odkázal „na zdroje dostupné z internetu a z vlastní zkušenosti“, podle kterých je mu známo, že tradiční pečivo trdelník, trdlo se v posledních letech objevuje na různých slavnostech, např. vinobraní a svátečních trzích a staročeský recept se tak díky tomu znovu dostává do povědomí veřejnosti. Podstatné jméno staročeský pak vypovídá o tom, že výrobek bude vyroben podle staročeské receptury za použití nástroje zvaným trdlo. Výrobek tak poskytuje údaj o svém původu a výrobě, tedy dle jaké receptury byl vyroben.

K prokázání rozlišovací způsobilosti žalobce v doplnění rozkladu předložil žalovanému kopie přiznání k dani z příjmu fyzické osoby, které podle něj svědčí o tom, že v období let 2003-2006 bylo prodáno cca 210 752 ks výrobků, za jejichž prodej činily tržby 7 375 637,- Kč a dvě fotografie stánku opatřený přihlašovaným označením, kde je uvedena cena za 1 výrobek 35,- Kč.

S ohledem na svůj závěr o tom, že přihlašované označení je ve vztahu k výrobkům ve třídě 30 bez rozlišovací způsobilosti, zabývaly se oba správní orgány otázkou, zda přihlašované označení splňuje podmínky stanovené ve shora citovaném ustanovení § 5 zákona o ochranných známkách, tedy zda přihlašovatel prokázal, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užívání v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis rozlišovací způsobilost. K tomu vzaly správní orgány obou stupňů v úvahu doklady, které k naplnění podmínek

ustanovení § 5 žalobce předložil, a sice fotodokumentaci prodejních stánků s uvedením období jejich pořízení s tím, že se jedná o období od počátku prodeje do současnosti (9/2003, 12/2003, 1,2/2004, 5/2004, 9/2004, podzim 2004, léto 2005, 12/2005, Velikonoce 2007, stálý stánek 2008), a dále navrhl výsledky 10 svědků k prokázání dat, kdy byly uvedené fotografie pořízeny. Při posouzení splnění podmínek ustanovení § 5 správní orgány vyšly i z dokladů, které žalobce předložil v předchozím řízení, a sice z nájemních smluv ze dne 21.3.2003, 30.5.2003, 29.5.2004, dále z nájemních smluv z 19.10.2003 a 26.2.2004, kopie článku z Mladé fronty dnes ze dne 29.10.2002, návrhu výsledku 6 svědků, žaloby podanou žalobcem na namítající společnost BAFF s.r.o. o zdržení se nekalo-soutěžního jednání ze 17.12.2004, kopie stránek ze Slovníku spisovné češtiny pro školu a veřejnost, Akademie, Praha 2001. Správní orgán I. stupně tyto doklady kvalifikoval jako nedostatečné s tím, že převážná většina poskytuje údaje o výrobku, tj. o jeho původu a výrobě, tedy dle jaké receptury je vyroben, přičemž z nich však nevyplývá, kolik takto označovaných výrobků bylo spotřebitelům prodáno a za jaké období, jaká byla vlastně mezi spotřebiteli poptávka. Smlouvy o pronájmu jsou podle správního orgánu I. stupně převážně sjednány na velmi krátké období a to na málo místech, a proto doklady jako celek nemají silnou důkazní hodnotu. Nebylo tak prokázáno, že se přihlašované označení mohlo dostatečně dostat do povědomí běžné spotřebitelské veřejnosti a získat tak příznačnost pro přihlašovatele jako konkrétního subjektu na trhu. Přičemž „nedostatek nelze překonat ani navrženými výsledky svědků, neboť Úřad v tomto případě požaduje důkazy v písemné formě a pokud není možno doložit výši prodeje předmětných výrobků, tak by bylo např. možno doložit reference z nezávislých zdrojů se silnou důkazní hodnotou, což se v tomto případě nestalo“. K doplněnému dokazování žalobcem (podání ze dne 16.5.2007) správní orgán I. stupně uvedl, že v podstatě pouze z jednoho foto dokumentu je zřejmé, že výrobky označované jako „Staročeské trdlo“ byly prodávány na Staroměstském náměstí v Praze (dokument 12/2005). Z předložených dokumentů (podání z 16.5.2007), tj. fotodokumentace prodeje ve stánku žalobce za období od počátku prodeje do současnosti (viz shora – 9/2003, 12/ 2003, 1, 2/2004, 5/2004, 9/2004, podzim 2004, léto 2005, 12/2005, Velikonoce 2007, stálý stánek v r. 2007) nevyplývá, kolik takto označených výrobků bylo spotřebitelům prodáno a za jaké období, jaká byla vlastně mezi spotřebiteli poptávka. Proto tyto materiály nemají dostatečně silnou důkazní hodnotu a napadené označení se tak nemohlo dostat do povědomí běžné spotřebitelské veřejnosti a získat tak vžitost pro přihlašovatele jako konkrétní subjekt na trhu, přičemž by nemohly ani navržené výsledky svědků, neboť „*Úřad požaduje důkazy v písemné formě“ a pokud není možno doložit výši prodeje předmětných výrobků, tak by bylo nutno např. doložit reference z nezávislých zdrojů se silnou důkazní hodnotou, což se v tomto případě nestalo, tedy ani dalšími důkazy nebylo prokázáno, že předmětné označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku rozlišovací způsobilost* “. Tyto závěry prvoinstančního správní orgánu žalovaný převzal. K rozkladovým námitkám žalobce (rozklad ze dne 10.8.2007 ve znění doplnění), kde žalobce namítá obdobně jako v žalobě vadné posouzení ustanovení § 5 zákona o ochranných známkách žalovaný rovněž skutkovými a právními závěry prvostupňového správního orgánu přisvědčil. Po přezkoumání předložených dokladů žalovaný konstatoval, že se týkají období od roku 2003 do roku 2007 a zahrnují nájemní smlouvy žalobce, fotografie prodejních stánků s datem uvedením do provozu a kopie k přiznání daně z příjmu fyzických osob za léta 2003-2006. Z daňových přiznání podle žalovaného sice vyplývá, že je podal žalobce, avšak daňová přiznání neprokazují za tržbu jakých výrobků byla daň uhrazena. Rovněž nájemní smlouvy podle žalovaného nelze považovat za doklad o získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení, jeho užívání v obchodním styku ve vztahu k nárokovým výrobkům, neboť se týkají pouze pronájmu prodejních stánků. Rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení

ve vztahu k výrobkům přihlašovatele neprokazují ani fotografie prodejních stánků, neboť ty jsou sice opatřeny přihlašováním označením, avšak nelze z nich seznat, v jakém vztahu jsou takto označené stánky vzhledem k přihlašovatelovi a jeho výrobkům.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozklad zamítl. Prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Soud tuto žalobní námitku považuje za důvodnou. Je tomu tak proto, že žalovaný při posouzení přihlašováním označení podle ustanovení § 4 písm. b), c), d) zákona o ochranných známkách přisvědčil skutkovým a právním závěrům správního orgánu I. stupně (rozhodnutí Úřadu ze dne 11.7.2007, č.j. O 346552) a ve shodě s ním dovodil, že přihlašováním označení ve vztahu k přihlášeným výrobkům není způsobilé zápisu do rejstříku ochranných známek podle citovaného ustanovení, neboť se jedná o označení sloužící k obchodě k určení druhu, je tvořeno údaji obvyklými v běžném jazyce a postrádá tudíž rozlišovací způsobilost. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však postrádá závěry žalovaného o tom, jak konkrétně se vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce, který obdobně jako v podané žalobě tvrdil, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k celkové podobě a celkovému vyznění přihlašováním označení, včetně existence stylizovaného znázornění trdelníků, když všechny tyto prvky tvoří jedinečný a originální celek, který je autorským dílem a není popisný. Dále se žalovaný nevyjádřil k námitce žalobce, že Úřad zaměňuje slova trdlo a trdelník s poukazem na blíže nespecifikované „zdroje dostupné z internetu“ a „vlastní zkušenost“, že slovo „staročeský“ není popisné a neodkazuje na staročeskou recepturu, když Úřad recepturu používanou žalobcem k výrobě výrobků nezkoumal, přičemž trdelník je původně moravsko-slovenský výrobek a nikoliv český či staročeský a že v minulosti bylo Úřadem zaregistrováno několik ochranných známek s obdobnými slovy, které zvyšují atraktivitu výrobku pro spotřebitele, aniž by měl popisný charakter a domáhal se tak přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v tomto směru.

Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí sice rozsáhle popsal průběh správního řízení a stanovisko správního orgánu I. stupně, a z jeho obsahu je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí o rozkladu žalobce, ovšem s výjimkou „zdrojů dostupných z internetu“ a „vlastní zkušenosti“, přitom nedostatečnou specifikaci těchto podkladů žalobce v rozkladu namítal.

K tomu soud uvádí, že pokud chtěl žalovaný i v tomto směru převzít závěry prvoinstančního správního orgánu, bylo jeho úlohou, jako odvolacího orgánu, aby k rozkladové námitce žalobce tyto „zdroje dostupné z internetu i z vlastní zkušenosti“ blíže konkretizoval, umožnil žalobci seznámit se s jejich obsahem, dal mu příležitost využít procesních práv a k těmto podkladům se případně vyjádřit, navrhopat jejich doplnění, označit jiné důkazy, apod. Pokud tak žalovaný neučinil, pochybil a zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Byť nelze odhlédnout od znění ust. § 34 správního řádu, podle kterého správní orgán skutečnosti všeobecně známé a známé z úřední činnosti nemusí dokazovat, přesto je třeba na správním orgánu požadovat, aby v případě, kdy obsah (rozsah) těchto „všeobecně známých skutečností“ a „skutečností známých z úřední činnosti“, není účastníku řízení znám, aby je konkrétně označil a umožnil účastníku k takovému podkladu řízení se vyjádřit, tím spíše, když se toho účastník domáhá. A tak tomu v projednávané věci nebylo.

Další skutečnosti, které byly podkladem správního řízení, jsou v žalobou napadeném rozhodnutí popsány, chybí zde však úvaha, kterou byl žalovaný při hodnocení těchto pokladů (důkazů) a při použití právních předpisů na základě, kterých rozhodoval, veden (§ 59 ve spojení s § 47 odst. 2 správního řádu z roku 1967). Z žalobou napadeného rozhodnutí není dále patrné z jakých podkladů správní orgán I. stupně a žalovaný dovodili, že trdlo a trdelník je jeden výrobek, když stanovisko Ústavu, které si na podporu svých tvrzení žalobce opatřil, svědčí o opaku. Žalovaný ani správní orgán I. stupně skutečnosti rozhodné pro tento svůj

závěr přitom nijak nedoložili. Žalobou napadené rozhodnutí rovněž postrádá úvahu o hodnocení přihlašovaného označení z pohledu průměrného spotřebitele, přitom je taková úvaha pro posouzení přihlašovaného označení významná (obdobně viz závěry v SJS 5 As 59/2006). Byť žalovaný poukázal na rozsudek ESD ve věci Doublemint s tím, že pro odmítnutí zápisu přihlašovaného označení postačí již potencionální možnost, že označení nebo údaje mohou být vnímány jako popisné, je třeba konstatovat, že jej ani tato skutečnost nezbavuje povinnosti odvolací orgánu odpovědět na odvolací, resp. rozkladové námitky účastníka řízení tak, aby jeho závěr o nich byl přezkoumatelný a aby se přihlašovatel dostalo konkrétní informace o tom, na základě jakých podkladů a úvah za použití právních předpisů odvolací správní orgán považuje jeho rozkladové námitky za liché, mylné a vyvrácené.

Žalovaný svou argumentaci rozvedl a upřesnil v písemném vyjádření k podané žalobě. K tomu však soud nemohl přihlídnout, neboť není součástí odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

S ohledem na to, že žalobou napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, považoval soud za předčasné zabývat se otázkou, zda měl či neměl správní orgán k posouzení významu slov trdlo a trdelník ustanovit znalce, jakož i námitkou nejednotného rozhodování Úřadu ve skutkově a právně obdobných věcech, bude však na správních orgánech, aby pro případ, že žalobce bude na těchto námitkách trvat, svůj postoj k nim vyjádřily.

Důvodné je podle stanoviska soudu i tvrzení žalobce o tom, že žalovaný při posouzení rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení podle § 5 zákona o ochranných známkách postupoval v rozporu se správním řádem.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu a správních rozhodnutí přisvědčil žalovaný i v tomto směru závěrům správního orgánu I. stupně, který však založil své posouzení výlučně na důkazech v písemné podobě a návrhy žalobce na výsledky svědků odmítl s tím, že *„úřad tomto případě požaduje důkazy v písemné formě a pokud není možno doložit výši prodeje předmětných výrobků tak, aby bylo např. možno doložit reference z nezávislých zdrojů se silnou důkazní hodnotou, což se v tomto případě nestalo.“* Tento postup správního orgánu je ale v rozporu s procesním předpisem, podle kterého správní orgány ve věci jednaly a žalobce poukazuje na nezákonnost jejich postupu právem. Řízení podle zákona o ochranných známkách je upraveno správním řádem (§ 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách). V nyní projednávané věci správním řádem z roku 1967, který ve svém ustanovení § 34 odst. 1, 2 připouští jako důkaz všechny prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy, přičemž takovým důkazem je zejména výslech svědků. Žalobce v souladu s ust. § 34 odst. 3 navrhl na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán podle ust. § 34 odst. 4 ve spojení s § 32 odst. 1 téhož zákona za účelem zjištění skutečného stavu věci provádí důkazy, které mohou přispět k jejímu přesnému a úplnému objasnění, i bez návrhu účastníků řízení, a proto je oprávněn posoudit a rozhodnout, které důkazy a v jakém rozsahu provede.

V projednávané věci se měly správní orgány obou stupňů vypořádat zákonným způsobem se všemi důkazními návrhy žalobce, tedy i s návrhy na výsledky svědků, neboť žalobce se jimi snažil prokázat tvrzení, která nebyla správním orgánem na podkladě listinných důkazů akceptována. Pokud se správní orgán I. stupně odmítl výsledky svědků zabývat s tím, že *„požaduje důkazy v písemné formě,“* je jeho postup v rozporu se zákonem. Stejně tak je třeba posoudit i postup žalovaného, který jeho stanovisko převzal. K tomu je třeba zdůraznit, že správní orgán prvního stupně, a potažmo i žalovaný, přitom při odmítnutí listinných důkazů předložených žalobcem (kopie daňových přiznání a fotografií, nájemních smluv) poukázal na možnost, aby žalobce „doložil reference z nezávislých zdrojů se silnou důkazní hodnotou“, přičemž z opakovaných podání žalobce muselo být správním orgánům známo,

že jiné prostředky pro prokázání splnění podmínek pro zápisnou způsobilost přihlašovaneho označení žalobce již nemá k dispozici a že posoudit žalobcem předložené doklady lze za tohoto stavu až poté, kdy budou žalobcem označení svědci vyslechnuti. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu se základní zásadou správního řízení (§ 3 odst. 4 správního řádu z roku 1967) vycházet při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Tím, že žalovaný vadný postup správního orgánu prvního stupně nenapravil, dopustil se porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s. zrušil pro vady řízení spočívající z části v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodu a z části v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném bude, aby se vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) rozkladem žalobce znovu zabýval a rozhodl o něm.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za 3 hlavní úkony právní služby po 2 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za převzetí a přípravu zastoupen, podání žaloby a podání písemné repliky žalobcem k vyjádření žalovaného k podané žalobě), 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH ve výši 1 440 Kč, tedy celkem 10 640 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2011

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.